

TITKÁRI SZÉKFOGLALÓ

Kedves Testvérek!

Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani a küldöttgyűlés bizalmáért, hogy megválasztott a Biblia Szövetség Egyesület titkárává. Igyekszem ezt a szolgálatot a legjobb tudásom szerint, Isten előtti felelősségem tudatában, alázattal, folytonosan tanulva, hitben növekedve, keresztyén rendeltetésemhez és a Biblia Szövetség hagyományaihoz méltó módon, Isten Szentlelkének segítségül hívásával, Jézus Krisztushoz és a Biblia Szövetség tagságához hűségesen ellátni.

Még csak benyomásaim vannak arról, hogy a hétköznapiakban milyen tevékenységekkel fog járni a titkári megbízatás, de azt már most világosan látom, hogy mekkora hálával tartozunk Istennek azért, mert 32 évvel ezelőtt Dr. Mikolicz Gyulát állította be ebbe a munkába. Az igei szolgálatoktól kezdve az adminisztratív és jogi ügyek intézésén, könyvkiadáson és újságszerkesztésen, a székház építésén és évtizedeken át való karbantartásán át a Biblia Szövetség rendezvényeinek szervezéséig és lebonyolításáig – és még ki tudja hány féle tevékenységig bezárólag – szinte átláthatatlanul szerteágazó és összetett munkát végzett. Pál apostol írta a korintusiaknak: „Mindenek ékesen és jó renddel legyenek.” Szeretném Gyulának megköszönni, és egyben Istennek hálát adni azért, hogy elődöm mindenben ehhez az apostoli felszólításhoz hűségesen járt el. És szeretném megköszönni Virág néninek, és egyben hálát adni Istennek azért, mert ebben a szolgálatban 32 éven át hűséges segítőtársa volt! Házasság gondozásban résztvevőként és presbiterként is jól tudom, hogy egy házasság számára az Úrnak végzett minden szolgálat elengedhetetlen része a házastársi egység, ezért itt most mind Gyulának, mind Virág néninek ki kell fejeznünk a hálánkat. Áldott nyugdíjas éveket kívánok mindkettőjüknek! Ahogy őket ismerem, bizonyára nem fognak megszűnni az Úr ügyéért buzgólkodni régi-új otthonuk környezetében sem, és természetesen a Biblia Szövetségben is szeretettel várjuk őket akár szolgálóként, akár résztvevőként. Én személyesen pedig nagyon számítok, és szeretnék építeni arra a tapasztalatra és bölcsességre, amire az elmúlt több mint három évtized szolgálataim alatt szert tettem.

Anélkül, hogy hosszú „székfoglaló” beszédet akarnék tartani, kérem engedjék meg a Testvérek, hogy megosszak néhány gondolatot azzal kapcsolatban, miben látom a Biblia Szövetség küldetésének lényegét. Kiindulásképpen hadd olvassak fel két rövid hírt:

„Csütörtökön [2023. 03. 09.] több mint nyolc órán át tartó szenvedélyes vita után az anglikán egyház 250 szavazattal 181 ellenében megszavazta a püspökök javaslatát, amely véget kíván vetni a szexualitás mentén kialakult megosztottságnak és nézeteltéréseknek, írja a Guardian. Ezentúl egyházi áldást nyújtanak a polgári házasságot kötő azonos nemű pároknak.” (telex.hu)

„2026 márciusától Németországban a katolikus egyházban hivatalosan is lesznek homoszexuális párokat megáldó szertartások. Erről a katolikus egyház reformjáról szóló zsinati közgyűlés döntött [2023. 03. 10-én] pénteken Frankfurtban.” (index.hu)

Három dolgot szeretnék tisztázni: *Hogyan jutottunk idáig? Mi dolgunk van nekünk mindezzel? Mi a mi teendőnk?*

Először az első kérdésre hadd válaszoljak (ti., *Hogyan jutottunk idáig?*): lépésről lépésre. Apró kicsi lépésekben. Látszólag jelentéktelen dolgokkal kezdődött. Először megkérdőjeleztük, hogy Ézsaiás írta-e Ézsaiás könyvét. Aztán kételkedni kezdtünk a teremtéstörténet hitelességében. Aztán megkérdőjeleztük, hogy Ádám és Éva valós történelmi személyek lettek volna. Majd kételkedni kezdtünk az özönvíz történetében. Innentől pedig szinte magától értetődő volt, hogy megkérdőjeleztük, hogy Isten a házasságban Krisztus és az ő Egyháza kapcsolatát ábrázolta ki. Aztán kétségbe vontuk annak komolyságát, hogy Isten a szexualitást a házasságba tervezte és

nem a házasság *elé*. Majd kétségbe vontuk, hogy Isten a testi kapcsolatot egy férfi számára csak egyetlen növel tette lehetővé és viszont, és kétségbe vontuk, hogy a házasság egy férfi és egy nő közötti élethosszig tartó szövetség. Lépésről lépésre. Apró lépések sorozataként. „Aki az ígét megveti, romlására lesz az annak...” – írta Salamon király. Ennek a romlásnak vagyunk szemtanúi. Ezért életfontosságú, hogy a Szentírás isteni ihletettségét, megbízhatóságát sziklaszilárdan valljuk, Isten kijelentéséhez ragaszkodjunk, annak tisztaságát megőrizzük, magunkra nézve kötelezőnek tartjuk, és ne engedjük, hogy gyülekezeteinkben az evangélium tanítását bárki is lazítani próbálja.

A második kérdés: *Mi dolgunk van nekünk mindezzel?* Egyre inkább hozzászokunk, hozzáéledünk a nyugati világ erkölcsi leépülését jelző hírekhez, talán már lassan immunissá is válunk irántuk. Miért pont ezeket a híreket ragadtam ki a hasonló folyamatból? Vegyük észre, hogy mindez nem a világban történt, hanem az egyházakban. Nem Krisztus láthatatlan Egyházában, mert ott ilyen dolgok nem történnek meg, hanem a földi egyházi szervezetekben. De ezek az egyházak ugyanazoktól a tanítványoktól eredeztethetőek, akik látták saját szemükkel az Urat a Mennybe felemelkedni! Ugyanannak a Jézus Krisztusnak az imádására jöttek létre, akit mi is imádunk, és Urunknak vallunk! Ne gondoljuk, hogy a mi egyházunkat, a mi gyülekezetünket ezek a Szentírástól való, lépésről lépésre történő apró elhajlások soha nem érhetik el!

A harmadik kérdés ez: *Mi a mi teendők?* Mert hogy a jellemző reakciónkat jól ismerjük: szeretnénk elfordítani a fejünket, és tudomást sem venni róla. Vagy az öklünket rázzuk. Vagy lenézzük azokat, akik a sötétségben járnak. Esetleg ítélezünk.

A virágvasárnapi történet egyik mozzanata, amikor Jézus Jeruzsálem felé közeledve megáll egy magaslaton, letekint a városra, és megsiratja azt. Lukács evangélista csak annyit írt, hogy „meglátta a várost”, azt nem, hogy honnan, de tudni lehet, hogy ez egy magaslatról történt. Mi az előnye annak, ha az ember magaslaton áll? Az, hogy onnan áttekintő képet lehet nyerni. Magaslaton állva könnyű átlátni, melyik utat válasszam, ha célhoz akarok érni. Bent, a város közepén könnyű eltévedni a sikátorok útvesztőiben. Kedves Testvérek! Adjunk hálát azért, mert Isten a kezünkbe adta az „áttekintő képet” a Biblia formájában! Adjunk hálát azért, mert Jézus abban a méltóságban részesít bennünket, hogy maga mellé emel a magaslatra, ahonnan mi is hasonló perspektívából szemlélhetjük a vesztébe rohanó „Jeruzsálemet”. Ebből a nézőpontból, az ő szemszögéből látszik az, amit lent, az útvesztőkben bolyongó ember nem lát: melyik a helyes út és melyik a helytelen. Ez az első teendők: minél inkább megismerni az Úr nézőpontját, és emlékezetünkbe vésni az „áttekintő képet”.

A másik fontos mozzanat, amire szeretném felhívni a figyelmet, hogy az Úr megsiratta a várost. Nem fordult el közömbösen. Sem undorodva. Nem az öklét rázta. Lenézett a városra, de nem nézte le a várost. Ekkor, itt, ítéletet sem mondott. (Máskor többször is előfordult, hogy kemény szavakkal illette korának vallási vezetőit. Ma is megilletik a kemény szavak azokat a vallási vezetőket, akik istentelenségbe viszik a rájuk bízottakat, de az ítélet jogát Isten megtartotta magának.) Jézus megsiratta a várost. Fájdalommal töltötte el, hogy oly sokan nem ismerték fel a Szabadító Királyt. Jézus megindult az elveszettek tömegét látva. És mit tett ezután? Lement a városba, és tanította az embereket, ameddig csak lehetett.

Meggyőződésem, hogy a legtöbb esetben a mi feladatunk is ennyi. Először sirassuk meg az elveszettek tömegét! Aztán menjünk le a városba, és tanítsuk őket, amíg csak lehetséges, mert erre kaptuk az elhívásunkat. Tegyük ezt Jézusra tekintve, szavát követve, neki hálát adva, őt dicsőítve!

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgálai

formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”

Nagy Zsolt Béla

(elhangzott a BSz küldöttgyűlésén a titkárrá választását követően, 2023. 04. 01-jén)